

TRIVIUM EGYESÜLET
7/F SZÖVEG

Az iroda nagy részét egy fekete tölgyből készült íróasztal foglalta el, mégis a mögötte ülő, tekintélyt parancsoló férfi uralta a légkört.

Összeszorult a gyomrom, amikor ráismertem Giorgio DeLucára. Sejtettem ugyan, hogy nem akárki a vendéglátóm, erre azonban nem számítottam. DeLuca dúsgazdag vállalkozó volt, amolyan cápa a földi és bolygóközi kereskedelemben, az a fajta, aki mindig megszerzi, amit akar.

Mellette a pamlagon elmaradhatatlan titkárnője, Blanche Cartier ült, legyezőszerűen szétnyitott kártyákat tartott a kezében, azokat nézte. A társasági hírekből már ismertem babaarcát. A fekete, testhezálló overall még jobban kiemelte tökéletes alakját. De nem tudott jobbkedvre deríteni a csinos pofikája.

– Térjünk a tárgyra, Dr. Taylor! – szólalt meg DeLuca. – Meg akarom találni a Borland-ékszereket. Sajnos, annak idején Frederic Borlanddal nem sokra jutottunk.

Régészeti kutatásaim során kerültem már veszélyes helyzetekbe, mégis úgy éreztem, az mind gyerekjáték volt a mostanihoz képest. Főleg, hogy eszembe juttatták szegény Freddy halálának körülményeit. A fickó emlékei is elég borzalmasak voltak, semmi kedvem *újra* megtapasztalni őket.

– Mit kell tennem? – kérdeztem.

– Úgy látom, értjük egymást – bólintott DeLuca. – Olvastam a legutóbbi *érzékeléséről* szóló jegyzőkönyvet. Az ott szereplő ékszerek megegyeznek az eltűnt Borland-ékszerekkel. Tudni akarom a helyet!

– Szükségem lesz Freddyre és egy csendes szobára. – Nyugodt hangon beszéltem, holott távol állt tőlem minden ilyen érzés.

– Rendben – bólintott a fickó.

– És ha nem járok sikerrel? – kérdeztem, mert illik feltenni kényes kérdéseket is.

– Ajánlom, hogy ez ne forduljon elő! – Tekintete törként hatolt a szemembe. – És ne próbáljon átverni! Nem szeretnék erőszakhoz folyamodni, de ha szükséges, megteszem!

Ezt nem vontam kétségbe. Nem is gondoltam semmiféle félrevezetésre. Először meg kell győződnöm, hogy együttműködöm. Később pedig majd meglátom, mit tehetek.

Nem erősségem a telepátia, de ha valaki erősen próbálkozik, nem tudok kitérni előle. Blanche pedig beleadott apait-anyait.

Odafordultam felé.

– A jobb kezében egy pikk ászot tart, a balban pedig felülről lefelé haladva egy kör tízest, egy kör hetest és egy treff ászot!

– Eltalálta? – nézett Blanche-ra DeLuca.

A nő bólintott – felém.

– Ha már ilyen jól megértik egymást Blanche-sal – folytatta DeLuca, miközben egyfolytában a nővel szemeztem –, pihenésképpen tegyenek egy sétát. Drágám, mutass meg neki mindent!

– Mindent meg fogok neki mutatni – mondta Blanche, és felállt, a kártyákat a vigyorgó DeLuca tette el.

(...)

A bolygó egyetlen űrrepülőterén szálltunk le, a dzsungel peremén. Koszos és elhagyatott hely volt – a meleg szél fel-felkapta a homokot és a szétszórt hulladékot, mindenütt roncsok heverték, kezdtem úgy érezni magamat, mint egy cyber-regényben.

DeLuca fintorogva nézett körül, miközben a hajó rakteréből előkerült egy terepjáró a csomagokkal. Blanche is gondterhelten nézett szét, de úgy tűnt, nem lepi meg, amit lát.

Éjszaka volt, odafent két hold világított – a harmadik csak nappal látható. Ismerős volt a környezet – Freddy emlékei előtörték, és úgy éreztem magam, mintha már jártam volna itt. Ugyanakkor előző kutatásaim során megtanultam, hogy minden hely számtalan veszélyt rejt – a legveszélyesebbek pedig az átláthatatlan dzsungel, ahol az ember sosem tudhatja, mi várja a következő fa mögött.

- Szükségünk lesz egy vezetőre – szóltam DeLucához.
- Azt hittem, maga a vezető – jegyezte meg kelletlenül.
- Az utat ismerem – bólintottam. – De szükségünk lesz egy helybelire, aki a dzsungelt ismeri.

Keményen nézett rám, de végül bólintott.

- Rendben. Akkor bemegyünk a városba.
- Jobb lenne, ha csak ketten mennénk az egyik emberével – vettem fel. – Nem hiszem, hogy Miss Cartiert jó ötlet lenne bevinni a városba.

– Jól van, de én is magával megyek – bólintott kis gondolkodás után a maffiafőnök.

– Adjon némi készpénzt! – nyújtottam a kezem.

– Minek? – Nézett rám szigorúan.

– Talán maga akar tárgyalni? – kérdeztem vissza.

Elővett a zsebéből pár papír cetlit, és átadta. A peremvidékeken még használatos volt a papírpénz. Egy-egy kiscímletű bankjeggyel az ember kincset érő információkhoz juthatott.

A kisváros pontosan olyan volt, mint amire számítottam. Koszos kis utcák, szürke kis házak. Még ilyen késői órában is mindenféle telepések, szerencsevadászok és bennszülöttek mászkáltak.

A legnagyobb tömegnél állítottam meg a kocsit, és kipattantam belőle. Ennyit számít a tapasztalat – a városka ivója előtt álltunk.

Beléptem az oroslán barlangjába, DeLucák követtek. Azonnal felmértem a füstös, levegőtlen helyiséget – emlékezetembe véstem a lehetséges menekülési útvonalakat. Ezeknél a peremvidéki bennszülötteknél sosem lehetett tudni. Már az is elegendő ürügy volt a verekedéshez, hogy nincsenek implantjaim.

A pulthoz léptem.

– Üdv! – bólintottam a megtermett csapos felé. A férfinak négy keze volt.

– Tudósok – mért végig fintorogva.

– Igen – hagytam rá. – Vezetőre lenne szükségünk – tettem elé egy bankjegyet. A fickó egy pillanat alatt eltűntette, aztán elnézett a fejem felett.

– Ott a sarokban találja Billyt – mutatott valamelyik kezével az ivó mélyére.

Átverekedtem magam a tömegen, és megálltam a félhomályos sarokban lévő asztal előtt. Az asztal mellett ülő fickó bennszülött volt, és szörnyű büzt árasztott. Két pikkelyes karja az asztalon nyugodott, másik pár karjának egyikével (Úristen, itt mindenkinek több keze van?) pedig leütött egy fehér bábút az előtte lévő ósrégi sakktáblán. A figurák már megkoptak a sok használattól, némelyiknek egy-egy darabja is hiányzott.

– Mit akar? – kérdezte anélkül, hogy felnézett volna.

Franciául beszélt, bár eltelt pár másodperc, mire megértettem a pocsék kiejtését.

– Egy vezetőt – válaszoltam, és figyeltem, ahogy az egyik fekete bábút leütötte.

– Üljön le! – jelent meg egy ötödik kar az asztal alól.

Leültem. Aztán azt sem tudtam, hova nézzek – a fickónak nyolc apró szeme volt. *Átlátja az állást.*

– Tud sakkozni? – kérdezte, miután alaposan szemügyre vett. *Nyolcszemügyre.*

Nem tudtam, mire vélni a kérdést, óvatosan bólintottam.

– Játsszunk! – söpörte le a figurákat.

Már megszoktam, hogy az ilyen helyeken szívesen leckéztetik meg az idegeneket. Ugyanakkor azt is tudtam, hogy mindig nagy tételekben játszanak. Az ivó közönsége megneszelte, hogy történik valami, körénk gyűlt mindenki.

– *Chopot* játszunk! – jelentette ki Billy.

– Fenébe! – tört ki belőlem, Billy pedig mind az ötven fogát megmutatva, magabiztosan elvigyorodott.

A *chop* a Földön is elterjedt szerencsejáték volt. Lényege, hogy a vesztes nem csak a játékot veszti el, hanem valamelyik előre meghatározott testrészét is.

Egyáltalán nem tetszett a dolog, de a többiekén látszott, ha visszakozom, meglincselnek. Mivel Billy volt a kihívó, ő nevezhette meg a testrészt.

– Legyen a jobb karja.

– Magának előnye van – utaltam három pár karjára. – Legyen a két ujjam.

– Kevés! – kiáltott be valaki.

– Legyen az alkarja – ajánlotta Billy.

– Rendben – bólintottam határozottan. – És ha nyerek, ingyen elkísér minket.

DeLuca csodálkozva nézett rám, de tekintetemmel türelemre intettem. Nagyon jól játszottam, a nagyapám megtanított minden stratégiára. Sőt, olyan taktikákat is mutatott, amelyek nem szerepeltek a nagykönyvben. Ja, és paranormál vagyok!

Billy elismerően nézett rám, aztán elfogadta a feltételt. Pillanatok alatt óriási káosz alakult ki, amikor a körülöttünk állók kiabálva fogadásokat kötöttek. Nem volt túl biztató, hogy csak néhány merészebb egyén fogadott rám. Aztán minden elcsendesedett, és megkezdhettük a játszmát.

A fickó nagyon jól játszott. Néhányszor rendesen megszorongatott. Ilyenkor kitört az örömujjongás. Bezzeg amikor én rukkoltam elő valamivel, csak morogtak. Egy óra elteltével már csak pár figura állt. Eddig mindketten saját taktikát követtünk, a végére tartogattuk az aduinkat.

Billy adta fel előbb. Egy Lion-féle akcióval tört utat. Egy Frikley-védekezéssel válaszoltam. Pontosán úgy reagált, ahogyan vártam, és ezzel eldöntötte az eredményt.

Lassan felemeltem a királynőt, és hang nélkül letettem Billy vezérétől nem messze. Nem kellett semmit sem mondanom. A hirtelen kitört zsivajból kiderült, megértették, Billy veszített.

Ugrásra készen ültem. Láttam, hogy DeLucáék is a kijárat felé oldalaznak, aztán elhagyják az ivót. A szemét magamra hagyott, de nem is számítottam másra. Aztán Billy elvigyorodott, felkapta az odakészített handzsárt, és egyetlen mozdulattal levágta az egyik alkarját.

Sárga vére az arcomra fröccsent – ingem ujjával töröltem le. Aztán homlokráncolva néztem, ahogy a csonkon több sorban növekedni kezdenek a pikkelyek. Pár perc alatt visszanyert a szörnyszülött teljes karja.

Vigyorgva nézett rám, aztán barátságosan rácsapott a vállamra – úgy éreztem, a vállcsontom belecsúszik a lapockámba.

– Kedvelem a vakmerő fickókat! – jelentette ki, aztán intett, és a csapos hozott két poharat.

A kosztól homályos pohár félig volt piros színű, zavaros lötytyel. Egy ilyen barátságos meghívást azonban épeszű ember nem utasít vissza. Elszántan belekortyoltam az italba. Kicsit furcsa íze volt, de ki lehetett bírni.

– Hová mentek? – kérdezte Billy elégedetten.

– *Krimpu* felé. Egy barlangot keresünk.

– Barlang, az van egy pár a dzsungelban – bólintott Billy, és szedelőzködni kezdett.